

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobců: **a) Ing J. S., b) M. S.**, oba zastoupeni Mgr. Pavlem Černým, advokátem se sídlem Údolní 567/33, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2019, č. j. 57 A 189/2018 – 50,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Usnesením ze dne 28. 2. 2019, č. j. 57 A 189/2018 – 50, Krajský soud v Plzni (dále jen „*krajský soud*“) zastavil řízení o žalobě žalobců proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2018, č. j. PK-RR/4062/2018 (výrok I.). Výrokem II. téhož usnesení krajský soud rozhodl o vrácení soudního poplatku žalobcům a výrokem III. rozhodl o povinnosti žalovaného k náhradě nákladů řízení žalobcům ve výši 14 729 Kč k rukám jejich zástupce. Krajský soud tak rozhodl s ohledem na přípis žalobců, označený jako zpětvzetí žaloby, ze dne 22. 2. 2019.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podává žalovaný (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost, kterou podřazuje pod důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a e) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[3] V kasační stížnosti se domáhá, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil jako nezákonné a sám rozhodl o odmítnutí žaloby podle § 110 odst. 1 s. ř. s. Uvádí, že ke zpětvzetí žaloby došlo až po přípisu soudu, ve kterém byli žalobci informováni, že nelze využít institutu uspokojení navrhovatele podle § 62 s. ř. s. Tento postup má stěžovatel za nezákonný. Krajský soud měl namísto toho žalobu sám odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nikoliv nabádat žalobce ke zpětvzetí žaloby. Dále stěžovatel brojí proti výroku III. o jeho povinnosti k náhradě nákladů řízení. Tvrdí, že ke zpětvzetí

nedošlo pro pozdější chování stěžovatele, neboť přezkoumávané správní rozhodnutí zrušil jemu nadřízený orgán.

[4] Žalobci ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že ji považují za nepřipustnou, neboť fakticky směřuje proti rozhodnutí o nákladech řízení. Kromě toho však dodávají, že napadené usnesení krajského soudu je zákonné.

[5] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska její přípustnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být soudem projednána věcně. Zjistil, že kasační stížnost je nepřipustná z důvodů uvedených níže.

[6] Podle právní věty usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2020, č. j. 9 Afs 271/2018 – 52 (všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz), „[ž]alovaný správní orgán je osobou zjevně neoprávněnou k podání kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení podle § 47 písm. a) s. ř. s.; taková kasační stížnost musí být odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. c) za použití § 120 s. ř. s.“

[7] Ve výše uvedené věci rozšířený senát rozhodoval o podobné věci, totiž o otázce, zda je přípustná kasační stížnost žalovaného správního orgánu proti usnesení městského soudu o zastavení řízení. Také tehdejší žalovaný v kasační stížnosti tvrdil, že žaloba měla být odmítnuta, a též brojil proti výroku, jímž mu byla uložena povinnost k náhradě nákladů řízení.

[8] Základem argumentace rozšířeného senátu bylo, že tehdejší stěžovatel (žalovaný správní orgán) sice v kasační stížnosti vyjadřoval nesouhlas s výrokem o zastavení řízení, avšak veškeré důsledky, které napadenému usnesení přičítal, pramenily výhradně z výroku, jímž soud žalobci přiznal náhradu nákladů řízení. Následně rozšířený senát na věc aplikoval tzv. subjektivní nepřipustnost kasační stížnosti pro nemožnost dosáhnout příznivějšího výsledku řízení, která nastala, protože řízení o žalobě zjevně nemohlo pro tehdejšího stěžovatele skončit příznivěji, a to ani v případě úspěšnosti kasační stížnosti. Pro posouzení příznivosti přitom nebyla dle rozšířeného senátu rozhodná otázka náhrady nákladů řízení. Uzavřel proto, že je namístě kasační stížnost odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona. V podrobnostech lze odkázat část III. 2 zmíněného usnesení rozšířeného senátu.

[9] Jelikož shora uvedená argumentace dopadá také na nyní projednávaný případ, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., pro její nepřipustnost.

[10] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., a to tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 19. listopadu 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu